

[Arne Melchior]

udlandet bl.a. formodentlig på grund af kronens svækkede stilling og den deraf følgende bedre konkurrenceevne er steget. Jeg har ikke fået de endelige tal, skønt jeg har efterspurgt dem i de sidste dage, men det er i hvert fald over 20 pct. i værdi, og det er i hvert fald i størrelsesordenen 5-7 pct. i mængde. Også dette et tegn på, at EMSen ikke medfører større ledighed.

(Kort bemærkning).

Ib Christensen (DR):

Jeg har ikke sagt, at vores medlemskab af EMSen var den eneste årsag, men jeg har sagt – og det står jeg ved – at det var en af de væsentlige årsager til den dårlige beskæftigessituation. Jeg erkender da, at der er sket nogle justeringer i retning af, at man har lavet en devaluering på 5 pct. med mellemrum, men jeg tror, alle økonomer er enige om, at den danske krone stadig væk gennem bindingen til D-Marken, som der først og fremmest er tale om gennem EMS-samarbejdet, er overvurderet. Det, der har været kronens problem i hvert fald indtil de sidste par devalueringer, har været denne store overvurdering, der har betydet en alvorlig og varig svækkelse gennem disse år af erhvervslivets konkurrenceevne. At erhvervslivet nu er blevet noget bedre stillet konkurrencemæssigt på grund af disse justeringer, har hr. Arne Melchior ret i. Men stadig væk vil vi hævde, at den rigtige valutakurs og den rigtige stilling for erhvervslivet, både de importkonkurrerende og de eksporterende erhverv, må være en frigivelse af kronen, således at man opnår en optimal konkurrenceevne ad valutarisk vej og ikke en situation, hvor kronen stadig væk trækkes op, og hvor man så med punktvis devalueringer må prøve at afbøde de værste skader.

Tyroll (VS):

Indledningsvis vil jeg sige, at jeg synes, det er ynkeligt, sådan som man skøjter hen over problemstillingerne og realiteterne i den måde, man griber disse ting an på fra socialdemokratiets side.

Som hovedindfaldsvinkel siger man, at vi skal producere os ud af disse problemer. Men hvordan ser det så ud? Er der en mulighed for at producere sig ud af dem? De signaler, der kommer forskellige steder fra: fra

EF, fra OECD osv., siger samstemmende, at verdenshandelen stagnerer, og at Danmark sådan set ikke kan udvide sine afsætningsmuligheder. Der er generel afmatning, stagnation, og der er øget arbejdsløshed herhjemme også i den kommende tid som følge af denne afmatning. Alligevel siger man, at man vil producere sig ud af disse problemer, selv om der ikke er udsigter til, at man kan gøre det. Der er ikke udsigter til at få afsat disse ting nogen andre steder, medmindre man da skaber større arbejdsløshed i andre lande her i Vesteuropa. Alligevel fastholder man denne indfaldsvinkel og fastholder altså de elendigheder, som vi ser for øjeblikket. Det er udsigtsløst, og derfor er det selvfølgelig andre tiltag, man skal have fat i.

Over for dette bemærker jeg så, at hr. Arne Melchior siger, at han og CD vender sig imod tvangsbeskæftigelse, men det, der er resultatet af denne accept af, at man skal konkurrere sig ud af det, er, at lønarbejderne skal acceptere tvangsarbejdsløshed, og der er i allerhøjeste grad grund til at sige, at det skal lønarbejderne ikke finde sig i. Det, der er situationen, er jo, at der er adskillige ressourcer til stede til at iværksætte produktion. Der er altså tale om, at vi har omkring ¼ mill. arbejdsløse, som kunne producere værdier til gavn for lønarbejderne, og derfor er spørgsmålet ikke, om vi kan konkurrere, eller andet i den retning. Spørgsmålet er: vil man se at få gang i nogle hjul, således at disse ressourcer, der er til stede, kan komme lønarbejderne til gavn? Det er det, der er spørgsmålet. Det er fuldstændig uacceptabelt for lønarbejderne, at man lader det stå ved, at man ikke vil iværksætte de produktioner, som er af interesse for lønarbejderne.

Hvad siger arbejdsministeren så om dette? Her kommer det ynkelige virkelig frem. For i dagens udgave af Information siger arbejdsministeren:

»Det, vi gerne vil, er at skabe *nyt* arbejde, og vi mener, at lønmodtagerne og arbejdsgiverne er de eneste, der kan påse, at det er tilfældet. For hvis de er imod det, så bliver det kvalt. Uanset hvad der står i vores regler. Men hvis vi indbyder dem og siger: Venner, I får op til 50.000 kr. pr. ansat om året. Hvis det er et fælles ansvar at få det op at stå, så kommer der måske noget ud af det. Ellers er alternativet, at der kun bliver beskåret træer og anlagt cykelstier.«